

Ervín
Hodulík

Pohřební služba

MAFIÁNSKY
KRIMI
TRILER

MARENČIN PT

pohrebná služba

Ervín Hodulík

**pohřebná
služba**

Copyright © Ervín Hodulík, 2024
© Marenčin PT, spol. s r. o., Bratislava, 2024
Jelenia 6, 811 05 Bratislava
marencin@marencin.sk www.marencin.sk
Cover © Marenčin Media, 2024
Design and Layout © Marta Blehová, 2024
1030. publikácia, 1. vydanie

ISBN 978-80-569-1207-2 (viaz.)
ISBN 978-80-569-1208-9 (ePDF)
ISBN 978-80-569-1209-6 (ePub)

kapitola 01

„Ja...“ naprázdno som prehltol, „chcel by som sa opýtať na povýšenie.“

„Nerozumel som,“ precedil cez zuby tímlíder. „Musííííš hovoriť hlasnejšie.“

Napravil som si okuliare, zdvihol hlavu a zvýšil hlas. „Chcem sa opýtať, či by bolo možné ma povýšiť.“

Oproti sediaci tridsiatnik si pretrel vysoké čelo a povedal, že v danej chvíli to nie je možné. Každý rok vraj môže povýšiť len jedného člena tímu, čo už urobil v máji. Ďalšie povýšenie neprichádzalo do úvahy. V poslednom kvartáli sa mal s manažmentom prediskutovať rozpočet na ďalší rok.

„Posnažím sa pretlačiť tvoje povýšenie. Keby to záležalo odo mňa, tak by si ho hneď mal.“ Vedel som, že mi povedal vetu, ktorú mu odporučili použiť na manažérskom tréningu. Ani sa nesnažil, aby vyznela vierohodne. Pre manažment som bol len značka SOLF4R, ktorá mohla byť nahradená zas niekým iným. Prenášanie dát z jedného systému do druhého si totiž nevyžadovalo žiadne špecifické schopnosti.

„Rozumiem,“ povedal som.

„To som rád,“ usmial sa. „Ešte niečo?“

Pokrútil som hlavou.

„Fajn. Tak mi, prosím ťa, zavolaj Petru.“

„Dobre.“

Postavil som sa k odchodu. Pri vychádzaní z preskleného think-tanku mi ešte tímlíder dal niekoľko rád do korporátneho života. „Musíš sa zapájať do projektov. Prihlás sa na nejakú firemnú akciu. Inak to tvoje povýšenie u manažmentu nepretlačím. Musia vidieť, že sa snažíš, že robíš viac než sa od teba očakáva. Musíš byť visible!“

Prikývol som.

„Super.“

Vrátil som sa späť do sekcie a informoval kolegyňu, že môže odísť na pravidelné one to one. Bol som zo seba sklamaný, pretože som znova ne-

dokázal presadiť svoju požiadavku. Vo firme som už pracoval šesť rokov a stále som bol Finančný analytik I., zatiaľ čo iní kolegovia po kariérnych rebríkoch stúpali k vytúženému bandu E. Zdalo sa mi to nespravodlivé. Svoju pracovnú agendu som plnil dôsledne. Plnil som stanovené detaily, riadil sa guidelineami, dodržiaval procesy a mal nízku chybovosť. Nevidel som dôvod, prečo by som nemal byť za svedomitú prácu odmenený. Tímlíder mi to už sľuboval tri roky. Každý rok však uprednostnil niekoho, kto do firmy nastúpil po mne. Asi sa musím riadiť tým, čo mi povedal, pomyslel som si, potom sa už nebude môcť vyhovoriť.

Prihlásil som sa do systému a vošiel do osobného inboxu. Vedel som, že pred dvoma dňami prišiel email z Community teamu. Otvoril som ho. Bolo v ňom pozvanie na festival *Old/ Young gang*, ktorý sponzorsky zastrešoval i môj zamestnávateľ. V pozvánke sa písalo, že účelom festivalu je prepojiť staršiu generáciu s mladou, nájsť spoločný dialóg. Festival sa konal ďalšiu sobotu. Odpísal som, že sa ho chcem zúčastniť a pomôcť s organizáciou. Do desiatich minút mi prišla súhlasná odpoveď od Ľudmily, v ktorej navrhla rýchle stretnutie v kuchynke na piatom poschodí. Pozrel som si jej fotku na firemnom portáli. Zaujala ma jej výrazná brada. Odpísal som, že sa teším na stretnutie.

O štyri dni neskôr som v sobotu ráno sedel v električke smerujúcej na Šafárikovo námestie. Mesto bolo bez života.

Po vystúpení z električky som prešiel okolo Právnickej fakulty na Tobruckú ulicu. Pri kráčaní som periférne zaregistroval na druhej strane ulice muža, ktorý sa ako démon vynáral spod úrovne chodníka. Vzdychal a bol obklopený dymom. Nad strapatou hlavou, nakláňajúcou sa zo strany na stranu, bola zavesená tabuľa s nápisom *Hostinec Ponorka*. To bude nejaká tá štvrtá cenová skupina, pomyslel som si. Týmto spojením sa v socialistickom Československu označovali všetky podniky nevalnej povesti a ich dnešným ekvivalentom boli pajzle. Krčma sa nachádzala v suteréne ošarpanej budovy z 19. storočia. Podľa všetkého bola otvorená už od skorého rána. Pri prechádzaní som otočil krk, aby som si lepšie prezrel vzdychajúcu postavu. Bol to starší muž v rifľovej bunde, ktorý bojoval so schodmi. Rukou sa opieral o múrik, zatiaľ čo mu v ústach tlela cigareta. Vyčnievajúca hlava si všimla môj pohľad, ktorý jej zrejme pripadal moralizujúci a patrične na neho zareagovala.

„Čo jeeee? To už sa nemóóóže človek ani najebať hned' rááááno?!“ pýtal sa a hned' si aj odpovedal. „Móže, čo by sa nemohol, kurva. Všetko sa môže, keď má človek penáže, všetko!“

Na jeho životnú múdrosť som nereagoval a kráčal ďalej do kaviarne Berlínka. Ranné mesto bolo takmer bez ľudí. Na Medenej ulici som stre-

tol len jedného psíčkara, ktorý venčil svojho miláčika v malom parčíku. Venčiteľ s unavenými očami čakal, kedy jeho maznáčik vykoná potrebu, aby ju mohol schovať do plastového vrecúška, vyhodíť do príslušného zeleného kontajnera a vrátiť sa do postele. Nervózne pozrel na hodiny akoby sa snažil hnedému jazvečíkovi naznačiť, že mu to trvá nejakو pridlhو. Prešiel som križovatku a obišiel dve starenky, čo stáli v strede chodníka pri neďalekých potravinách. Šepotom sa o niečom dohadovali. Keď som prechádzal okolo nich, tak stíchli. Po prejdení niekoľkých krokov sa mi za chrbtom ozval znova šepot. Prišlo mi to zvláštne. No možno boli navyknuté komunikovať na verejnosti týmto spôsobom. Spomenul som si, ako nám raz na gymnázii učiteľ rozprával, že počas normalizácie sa niečo iné hovorilo na ulici a niečo iné doma. Asi im tento zvyk z minulosti zostal dodnes.

Z Medenej ulice som vkročil na Námestie Ľudovíta Štúra. Dal som prednosť prázdnej električke a cez koľaje zamieril k dvom vedľa seba stojacim palácom. Ako bývalý mestský sprievodca pre nemeckých turistov som vedel, že v polovici 19. storočia ich vybudovali uhorské aristokratické rodiny Esterháziövcov a Dežöfihövcov ako svoje výstavné stánky, ktoré členom rodiny slúžili k zabezpečeniu šľachtického komfortu pri návštevách provinčného Prešporka. Obe budovy boli postavené v módnom neorenesančnom štýle. Zatiaľ čo sa však Dežöfihövcö zmošli len na dve poschodia, omnoho majetnejší Esterháziövcö pridali o poschodie viac a po stranách postavili aj dve rovnocenné krídla, čím ich palác získal pôdorys písmena U. Niekdajšia výkladná skriňa šľachtického životného štýlu dnes tvorila časť Slovenskej národnej galérie. Svätostánok umenia som navštívil len raz v živote. Bolo to na podnet mojej bývalej priateľky Andrey Benovičovej. Hostujúcej profesorky ekonomickej filozofie, s ktorou som mal vzťah počas môjho štúdia na Ekonomickej fakulte.

V prízemnej časti galérie sa nachádzala kaviareň Berlínka, kde sa mal konať kvíz. Po otvorení drevených vstupných dverí na mňa dýchlа atmosféra predvojnového kaviarenskeho života. Presne tak, ako som ho poznal z čiernobielych fotografií jednej publikácie, ktorú raz mala Andrea položenú na stolíku. Vzdušný priestor s oválnymi oknami bol mramorovým stĺporadím rozdelený na dve časti. V pravej časti bol umiestnený čierny bar s knižnicou. V tej kaviarenskej bolo na stene spustené biele plátno. Pred ním sa nad laptopom položeným na stole nakláňala Ľudmila s neznámym mužom. Pristúpil som k nim a pozdravil.

„Ahoj,“ odzdravila koordinátorka dobročinných aktivít bez toho, aby zdvihla zrak od monitora. „Dúfam, že to načíta. Bolo by to veľké fopá, ak by sa nám to nepodarilo otvoriť,“

povedala mladému mužovi s hustým strniskom. Bol oblečený do bielej ľanovej košeľe s rozopnutými vrchnými gombíkmi. Rukávy košeľe mal vyhrnuté nad lakťe a okolo zápästia sa mu obrúcal strieborný náramok s vyrytými iniciálami. Vyzeral byť sympatický.

„Podarí, neboj,“ povzbudil ju tenkým hláskom a niekoľkokrát ťukol do klávesu na laptope. „Tak nech sa ti páči. Je to otvorené. A vraj sa nám to nepodarí.“

Pyšne sa vystrel a s úsmevom si prekrižil ruky na vyšportovanom hrudníku, pričom zvláštne vysunul panvu na pravú stranu. Zaregistroval môj pohľad. So záujmom si ma prezrel a priateľsky mi podal ruku.

„Ja som Igor. Pracujem pre Transparency International Slovensko.“

„Jeej, prepáčte,“ vystrela sa moja kolegyňa. „Zabudla som vás predstaviť. Som rada, že si prišiel.“

„Ja tiež.“

Pozrela sa na hodinky na zápästí. „Ešte máme hodinu. Pozval si ľudí z vášho oddelenia?“

„Áno,“ sklonil som hlavu a nemotorne začal vyberať mobil z vrečka, aby mi na tvári nevidela, že klamem. Pri našom stretnutí sme sa totiž dohodli, že na kvíz zavolám aj kolegov z tímu, pretože sa naň nikto z firmy neprihlásil. Mal som rozoslať hromadný email, kde som na nich mal apelovať, aby obetovali sobotňajšie dopoludnie a prišli si zasúťažiť s dôchodcami. Žiadny hromadný email som však nerozoslal. Prišlo mi trápne pozývať ich. Veď ja sám by som tu nebol, ak by som nemusel byť *visible*. Keď som z vrečka konečne vydoloval komunikačné zariadenie, tak som predstieral, že kontrolujem, či mi niekto nevolal, alebo neodpísal na email. „Zatiaľ sa nikto neozval,“ povedal som s poľutovaním v hlase a napravil si okuliare.

„To bude prúser, ak sa tu nikto neukáže,“ vzdychla organizátorka. „Bude to vyzeráť, že o nich nikto nemá záujem.“

„Hmm, to nebude dobré,“ predstieral som súcit.

„Snáď niekto príde.“

„Snáď áno.“

Ľudmila sa pozrela na vedľa stojaceho Igora a ten sa preľaknuto vystrel.

„Dáte si niečo na pitie?“ opýtal sa. „Ja si idem niečo zobrať.“ Ani nepočkal na našu odpoveď a vyrazil smerom k baru. Vyzeralo to tak, že má naponáhlo. Na okamih som si myslel, že musí ísť nutne vykonať potrebu, no vtom na neho zakričala Ľudmila, aby zistila, či zohnal niekoho z ich organizácie. Hneď som pochopil. Igor sa vrazil spoločne so mnou na

lodi s menom „klamstvo“. Vyšportovaná postava sa otočila a so psím pohľadom rozpažila ruky.

„Vieš, ja som sa snažil, ale nikto nemôže. Prídu až poobede. Prepáč mi to, Ľudka.“

„Skús im ešte zavolať.“

„Jasné, zoberiem si len telefón a pôjdem im zatelefonovať von, dobre?“

„Ďakujem.“

„Za máličko, zlatičko.“ Igor sa stočil na päte. V tesných zelených nohaviciach podišiel ku kreslu, na ktorom bola položená taška. Vybral z neho mobil, s úsmevom ho ukázal koordinátorke a vyšiel z kaviarne. Ľudmila sa pozrela na mňa. „Mohol by si mi, prosím ťa, pomôcť popremiestňovať stoly? Musíme vytvoriť priestor pred plátnom. Zostanú tu iba stoličky.“

„Môžem,“ súhlasil som bez veľkého nadšenia, pretože moja krehká fyzická schránka sa nedobre znášala s fyzickou námahou. Od základnej školy mi matka na telesnú výchovu písala ospravedlnenky s fiktívnymi dôvodmi, len aby som nemusel cvičiť. Na strednej škole mi už vybavila diagnózu u známej doktorky, ktorá ma navždy oslobodila od prepotných šatní a nepríjemného vyzliekania sa pred spolužiakmi.

Po vypratání stolov a naaranžovaní stoličiek som si u ospalej čašníčky objednal cappuccino. Namáhavé premiestňovanie nábytku ma zmohlo. Potreboval som sa nakopnúť kofeínom. Mladé dievča vyzeralo, akoby práve prišlo z piatkového flámu. S prispatým výrazom mi podala šálku s hutnou penou. Po dopití som len tak postával pred barom, zatiaľ čo Ľudmila doladovala posledné detaily v druhej časti kaviarne. Okolo desiatej do interiéru začali vchádzať prví účastníci *Old/Young gang* festivalu. Niektorí mali vitálny krok, iným k ťarbavému pohybu dopomáhala palička. Spolu s Ľudmilou som ich začal vítať a rozdeľovať do skupín. Keď bolo dvadsaťštyri dôchodcov usadených na stoličkách okolo plátna, začala sa hlava organizátorky čoraz častejšie otáčať k vchodovým dverám. Vstúpil do nich len Igor, ktorý so smutnou grimasou zdvihol dlane, aby sa ospravedlnil. Vedel som, že v skutočnosti nikam nevolal a vonku len postával. Urobil by som presne to isté. Ľudmila sa s úsmevom vzdialila od skupiny súťažechtivých seniorov. Pristúpila ku mne. Šepotom ma poprosila, aby som išiel pred kaviareň a prehovoril nejakých mladých ľudí, nech prídu na kvíz.

„Ja?!“ zhrozil som sa z predstavy, že mám oslovovať neznámych ľudí na ulici.

„A kto iný? Ja s Igorom ich musíme zabávať, aby si nič nevšimli,“ pre-

cedila cez zuby koordinátorka. „Zaplatím im dvadsať eur za účasť. Potrebujem aspoň piatich k tým predným stolom. Tie budú na fotografiách. Za tie zadné si sadneme my dvaja a ešte poprosím aj čašníčku.“

„Ale ja nie som...“

„Rob, čo ti kážem!“ zasyčala na mňa. Zarazili ma jej zväčšujúce sa nozdry, ktoré sa nafukovali ako žabí lalok. „Prines mi piatich ľudí!“

Vystrašene som prikývol a snažil sa čo najrýchlejšie opustiť priestor. Vyšiel som do slnečného dopoludnia. Námestie Ľudovíta Štúra bolo prázdne. Postávalo na ňom len monumentálne súsošie obroditeľov slovenského národa, ku ktorému dopadal tieň protilahlej budovy. Vybral som sa teda na frekventované Hviezdoslavovo námestie, ale aj to akoby sa len prebúdzalo. Postavil som sa vedľa Ganymedovej fontány pred historickou budovou SND a vyčkával na vhodných kandidátov. Avšak jediní ľudia, čo ma obchádzali, boli tí, čo mali vrásky na čele. Tých som nepotreboval. Premýšľal som, že by som zamieril na Hodžovo námestie, kde by som mal možno väčšie šťastie na mladých, ale nemal som príliš veľa času. Súťaživí starčekovia čakali. Musel som stavať na istotu, na miesto, kde sa budú nachádzať mladí kandidáti na kvíz. Obchodná ulica bola ďaleko, rovnako aj vlaková stanica. Pri nej sa vždy nachádzali nejakí tí neskôr narodení ľudia, ktorým sa po piatkovej noci nechcelo spať. Premýšľal som nad inými miestami a zrazu som si spomenul na skupinku extrovertných mladých ľudí postávajúcich na neďalekom Kamennom námestí. Vídaval som ich tam pri svojich sobotňajších nákupoch v Tesco. Združovali sa okolo lavičiek s dvojstrunovou gitarou, popíjali z umelých fliaš a nahlas sa zabávali od skorých ranných hodín. Čo ale na také existencie povie Ľudmila? S farebnými kohútmi a koženými bundami s cvočkami totiž nevyzerali najkultivovanejšie. Ale mal som inú možnosť?

Ber, čo je, povedal som si a rýchlym krokom som preletel po Gorkého ulici, prešiel okolo Baťovej predajne, obišiel osamote stojaci obytný dom, za ktorým sa skrývalo vyasfaltované námestie s jedným jediným stromom. Pod ním som uvidel mojich budúcich adeptov na vedomostnú súťaž. Potešil som sa a zároveň znervóznel, pretože som si uvedomil, že ich musím osloviť. Z toho som nemal dobrý pocit. Pristúpil som bližšie k lavičke.

Okolo skupiny sa váľali poloprázdne umelohmotné fľaše, hlavy s podivnými účesmi obkolesoval cigaretový dym a podľa všetkého ich tiež opantávala slasná nálada, ktorá ešte nestihla prerásť do hlučného vykrikovania. Stál som kúsok opodiaľ a váhal s oslovením. Ako im navrhnúť, aby sa presunuli za finančnú odmenu do kaviarne? Vtom si ma však jeden z nich všimol. Vyskočil a rozbehol sa ku mne. Celý som stuhol.

„Zdravím brácho,“ povedal pankáč s lesklými očami. „Nechcel by si nám príspeť na víno? Viš, ja nesom ako tí, čo ti budú hovoriť ako zmeškali vlak, alebo, že nemajú na noclaháreň, ne. Ja ti to poviem, jako to je. Chceme sa najebať, keď je vonku tak pekne.“

V duchu som si vydýchol, že na mňa nezaútočil a chce len peniaze.

„Stačí päť eur,“ dodal a ukázal zažltnuté zuby.

„Ja...“ nadýchol som sa a vydýchol, aby som prekonal ostýchavý pocit, ktorý som mal vždy, keď som musel interagovať s cudzím človekom. „Ja by som potreboval, aby ste sa presunuli do jednej kaviarne pri hoteli Carlton. Asi na hodinu. Každý dostane dvadsať eur.“

Pankáč si ma s nedôverou premeral.

„Počkaj, počkaj...“ odstúpil o jeden krok dozadu. „To bude zase niečo s tými dôchodcami z tých výletných lodí?“

Nechápal som, čo myslí. Dal som si dole okuliare, aby som vyzeral dôveryhodnejšie. „Ide o vedomostný kvíz so staršími ľuďmi. Je to dobročinnosť.“

„Čo?“

„V rámci jedného festivalu,“ priateľsky som sa usmial. „Potrebujeme mladých ľudí, aby sa zbližili so seniormi.“

„Dobre, tak počkaj, vole,“ povedal mladík s červeným čírom a odbehol ku svojim kumpánom, ktorí po nás začali zvedavo pokukovať. Chvíľu sa o niečom v sedemčlennej skupinke dohadovali. Najstarší z nich krútil hlavou, mladší štyria mu gestami dohovárali, ale on sa nechcel nechať presvedčiť. Pankáč nakoniec pribehol späť. Na tvári sa mu rozlievala radosť.

„Tak išli by sme do toho štyria. Gusto s Jožom nechcú a s Milanom sa od včera nebavíme. Ale počuj. Minule sme za to dostali každý sto eur.“

Zostal som zarazený. „Už ste to predtým robili?“

„Hej,“ prikývol mladík v ozbíjanej rifllovej bunde. „A hocičo iné. Tí dôchodcovia sa vtedy nestážovali, to ti môžem povedať, bracho. Tak čo? Dohodneme sa?“

Prišlo mi zvláštne, že sa už niekto predou mnou ocitol v rovnakej situácii. Napadlo mi, že možno sa to isté udialo aj na minulom ročníku. Dohady som rýchlo hodil za hlavu a sústredil sa na prítomnosť. V tej sa mi sto eur za účasť v kvíze zdalo byť privysokou sumou. Minuloročný vyslanec z kaviarne Berlínka mal zrejme vyšší plat, alebo bol viac zúfalý.

„Za sto eur?“

„Tak sa normálne platí,“ bránil sa mladík s čírom. Nasadil som si okuliare a sklonil hlavu, keďže som prepočítaval, koľko by ma vyšiel celkový doplatok. Stálo mi to za to, byť *visible*? Pred tímlídom som to mohol

odprezentovať tak, že som zachránil situáciu a naša spoločnosť si mohla zachovať dobré meno. Pankáč si moje premýšľanie zrejme vyložil ako váhanie, lebo po chvíli dodal.

„Dobre, spravíme to za sedemdesiat eur.“

Zmätene som sa na neho pozrel.

„Do piče, tak za štyridsať eur, ale nižšie už nejdem.“ Súhlasne som prikývol.

„Ale za štyridsať nebudú žiadne prasačiny, jasné?“ zdôraznil so zdvihnutým prstom, ale vôbec som nechápal, čo tým myslí. Pokrčil som plecami a ozrejmil, že ide len o vedomostný kvíz. Medzitým k nám pristúpili jeho traja kamaráti, ktorí si zbalili fľaše do igelitiek a postavili sa za zjednávatľa obchodu.

„Keď chcú niečo viac, nech si priplatia. Peňazí majú dosť,“ povedal jeden z nich. „Sú to dôchodcovia.“

„Sú to pekné prasce, to ti poviem.“

Zneistel som, lebo takýto hrubý slovník mi prišiel cez čiaru.

„Nevšímaj si ho,“ usmial sa pankáč. „Včera to trochu prehnal a trepe. Bereme tých štyridsať, ale nečakaj, že spravíme všetko, čo nám povedia.“

„Ale musíte sa aj trochu zapájať,“ apeloval som na nich. „Dostanete predsa štyridsať eur.“

„Ti jebe?!“ skríkol na mňa strapatý pubertiak s pupákmi na tvári. „To je skoro ako zadarmo pre tých Nemcov.“

„Pre akých Nemcov?“ nechápal som. „Sú to Slováci.“

„Jaj, to sú naši, hej?“ sklamane vyriekol zjednávatel' obchodu a otočil sa k trom kumpánom. Museli sa dobre poznať, pretože sa dokázali dohovoriť pohľadmi. Vyzeralo to, že všetci súhlasia, až na pubertiaka s vyrážkami. Po odsúhlasení sa červené číro otočilo znova ku mne. „Tak to spravíme za štyridsať, bracho. Budeme niečo robiť, ale oni sa budú len pozeráť, jasné? To je naša podmínka.“

„Samozrejme,“ povedal som rozhodným hlasom. „Budú sa len pozeráť.“

Nevedel som, čo presne myslia tým pozeraním, ale nemal som čas to s nimi riešiť, pretože som bol preč takmer pol hodinu. Ukázal som skupinke mladých ľudí, aby ma nasledovali a miernym poklusom ich dovedol ako krdeľ stratených duší do kaviarne Berlínka. Dvere sa otvorili a Ľudmila, ktorá postávala za stolmi s dôchodcami, na mňa vypúliła oči. Na jej reakciu som bol pripravený a miesto siahodlhého vysvetľovania som len pokrčil ramenami a povedal, že ulice sú prázdne. Nezostávalo jej nič iné, len zobrať to, čo bolo k dispozícii. Pozdravila predstaviteľov

mladšej generácie s igelitkami v rukách a pousádzala ich za stoly k seniorom. Tí sa doposiaľ zabávali na improvizovanom karaoke. Igor držal v ruke mikrofón a so zženšteným hlasom spieval známe dôchodcovské šlágre, zatiaľ čo ho dôchodcovia sprevádzali potleskom suchých dlaní. Vedomostný kvíz mohol začať.

Usadil som sa na prázdnu stoličku pri jednej zadnej skupinke a predstavil sa prísediacim starenkám. Ako prvá sa predstavila pani Kamila. Asi osemdesiatročná žena. Pôsobila milo. Po jej pravici sedela pani Ruženka, ktorá ku mne natiahla ruku. Jej stisk bol silný a jej obézna tvár pôsobila surovo. Neskôr mi prezradila, že sa počas života živila ako kuchárka v ženskej väznici. Chcela tým ospravedlniť svoju nevedomosť, pretože počas kvízu nebola schopná zareagovať ani na jednu z otázok. Treťou dámou, ktorá sedela po mojej ľavici, bola pani Irena. Pôsobila ako dáma z vyššej spoločnosti. Dokonca bola jediná vkusne namaľovaná a nemala vlasy sfarbené fialovým prelivom ako jej spoločníčky. Po chvíli sa však ukázalo, že je až moc premúdreňá. Vždy chcela odpovedať ako prvá, ale nevedela odpovedť. Počkala si teda kým zaznela z cudzích úst a potom len prikývla a dodala: „Vidíte, ja som to vedela.“

Zaplatení komparzisti sa ku mne neustále otáčali a pohľadom sa ma pýtali, čo to má všetko znamenať. Jeden z nich, sediaci na ľavom okraji, vytiahol zo žltej igelitky plastovú fľašu, nenápadne si z nej odpil a podal ju kamarátovi pri vedľajšom stole. Starčekovia túto výmenu nespozorovali. S dľaňami priloženými k ušiam sa snažili zachytiť kvízovú otázku. No všimla si to Ľudmila. Hneď na mňa vytočila krk a prebodla ma pohľadom plným bleskov. Fľaša však naďalej kolovala medzi stolmi. Nakoniec sa z pravej strany opäť vrátila k pôvodnému majiteľovi. Mladá generácia pankáčov bojujúca proti establishmentu alkoholovou závislosťou sa do odpovedí vôbec nezapájala. Naopak, dôchodcovia dokázali reagovať pomerne často a správne. Po niekoľkých kolách sa vyostrila rivalita medzi dvoma skupinami s najväčším počtom bodov. V jednej sedela nahnevaná organizátorka, v druhej zjednávatel' nášho spoločného obchodu. A zatiaľ čo ona bola tou aktívnou, bol on len tichým štatistom. Vo vedomostnom dueli paradoxne uspel práve jeho tím. Keď už mali starčekovia výhru vo vrecku, nechali mladíka s červeným čírom vybrať si kategóriu. Rozhodol sa pre Hudbu a z podkategórií si vybral Svetovú scénu.

Otázka znela: „Ako sa volal bubeník najznámejšej liverpoolskej kapeľy?“

Jeho bleskurýchla odpoveď bola: „Sid Vicious“.

„To nebol bubeník, ty kokot!“ upozornil ho nahnevane mladík s pu-

pákmi na tvári. Odpovedajúci sa na neho pozrel a bezradne rozpažil ruky, akoby poznal len to jediné meno. Pohľadom sa snažil vymaniť správnu odpoveď, no jeho kamarát z námestia len pokrčil plecami. Pozrel som na Ľudmilu, ktorá si končekmi prstov masírovala čelo.

„Neboli to Rolling Stones?“ zakríčal tretí člen komparzu.

„Jebe ti?!“ znova zareagovala podráždene pupáková tvár. „Oni sú z Londýna.“

„Ako to vieš, do piče?“

„Však to vi každý, ne? Oni boli z Londýna a tamtí z Liverpoolu.“

„Volali sa Beatles,“ zapojil sa do hádky majiteľ fľaše.

„Kurva, niekto mi už povedzte, ako sa volal ten bubeník!“ dožadoval sa zjednávatel' za víťazným stolom. „Vyzerám pred nimi ako úplný jebo.“ Organizátorka si zahanbene schovala tvár do dlaní.

„Možno by sme to mohli ukončiť bez odpovede, keďže víťaza už máme,“ nesmelo navrhol moderátor kvízu. S vystrašeným pohľadom skontroloval zdravotný stav dôchodcov, či sa im z toľkých cudzích slov nezamotala hlava, no tí vyzerali, že sa na mladíkoch a ich hlúposti srdečne zabávajú. Na tvárach im žiarili protézové úsmevy.

„Ne!“ zahriakol Igora mladík s červeným čírom. „Musím odpovedať aspoň na jednu, boha.“ Otočil sa a ukázal na mňa. „Henten nám zaplatil za to, že aj niečo povíme.“

Zostal som zaskočený jeho obvinením. Veď to nebol môj nápad im za účasť platiť. Bol som len sprostredkovateľom. Želal som si, aby som v sebe našiel odvahu postaviť sa a oznámiť dôchodcom, že podplácanie má na tričku Ľudmila, avšak túto vlastnosť som v repertoári duševných schopností nemal. Preto som sa zaboril čo najhlbšie do stoličky. Túžil som s ňou splynúť a stať sa neviditeľným.

„Ale asi to ukončíme,“ zašepkal mimo mikrofón Igor. „Čo myslíš, Ľudka?“ Organizátorka sa postavila a rázne povedala: „Myslím si, že je čas to ukončiť.“

„Ale čoby. Nech len hádajú,“ zaprotetovala jedna stareнка. Okamžite sa jej dostalo podpory zo všetkých strán, dokonca aj od pani Ruženy, ktorá doposiaľ neprejavovala žiadnu aktivitu.

„Nie,“ zareagovala organizátorka, ktorej sa od zlosti rozpínali nozdry. „Máme časový sklz a musíme pokračovať v programe. Treba sa presunúť do Pistoriho paláca.“

„Presne tak,“ podporil ju zamestnanec tretieho sektora za mikrofónom.

Starčekovia sa však začali búriť a z ich umelých chrupov vychádzali

protestné nôty. Chceli, aby ich mladší kvízoví súkmeňovci dokončili to, čo začali. Asi im ich bolo ľúto, keďže videli ako sa snažia. Hlasným stareckým brblaním sa za nich postavili a presvedčili organizátorku, aby mladíci so zvláštnymi účesmi pokračovali v hádaní.

„Takže, ako sa volal bubeník Beatles?“ opýtal sa moderátor, ktorému sa už evidentne nechcelo pokračovať. „Dám vám minútu na odpoveď. A tentokrát vás poprosím bez tých podstatných slov.“

„Tak jak sa volal?“ pozeral prosebne na svojich kumpánov výberca otázky. Bolo na ňom badať isté zúfalstvo z vlastnej nevedomosti. „Peťo, ty to musíš vedieť. Ty chodíš do školy ešte. Čo ste sa tam o nich učili?“ „Nevim,“ skonštatoval porazenecky pupákový pankáč a očami posunul štafetu k najtichšiemu členovi bandy. Ten len pokrútil hlavou a otočil sa na ľavú stranu, kde si majiteľ fľašky dolieval vedomosti cez tekutinu v igelitke. Vôbec nepostrehol, že je na neho sústredená pozornosť všetkých prítomných. Roztrasene zazátkoval fľašu, potichu ju vsunul do plastovej tašky s logom potravinového reťazca a vrátil ju späť pod nohy. Potom sa obzrel na pravú stranu a zistil, že je centrom pozornosti. Okamžite ho vystrelo. Nervózne sa zahryzol do popraskanej spodnej pery.

„Ty vieš ako sa volal, Andrej?“

Majiteľ fľaše zo seba s neistým hláskom vypustil slovo „Starr“. „Áno!“ zakričala nadšene pupáková tvár. „Ringo Starr, do piče.“

„Kto?“ opýtal sa odpovedajúci a postavil sa.

„Tak sa volá ten bubeník!“ hulákal pubertiak. „Zopakuj to!“

„Ringo Starr,“ zopakoval mladík s červeným čírom a moderátor stlačil klávesnicu na laptopu, ktorý na plátne zobrazil smejúceho sa člena legendárnych chrobákov z Liverpoolu.

„Správna odpoveď!“

Dôchodcovia odmenili pankáčov náruživým potleskom a nemotorne začali vstávať zo stoličiek. Lúčil som sa so spolusediacimi, keď som spozoroval, ako ku mne prichádza Ľudmila. Pri chôdzi nespokojne krútila hlavou. Chcel som rozlúčku so staršími dámami umelo naťahovať až do momentu, kým by ju neodtiahla nejaká organizačná povinnosť, no ona sa predtým ostentatívne postavila a s výraznou bradou mi naznačila, aby som ju nasledoval. S kajúcny výrazom som opustil hlúčik stareniek a prešiel s ňou do prázdnej časti kaviarne.

„Preboha, to koho si sem priniesol?“

„Mladých ľudí.“

„Opilcov?“

„Ale mladých.“

„Panebože, veď to bola kolosálna blamáž toto,“ dramaticky zabeďáka-
la organizátorka tak, aby ju bolo počuť. „Zničil si nám celý kvíz. Priviešť
sem týchto ľudí. To bolo nezodpovedné.“

„Ja? Veď to...“

„Prestaň sa vyhovárať, Ludwig!“

„Ale to ty si chcela...“

„Už ani slovo,“ nedovolila mi dokončiť. „Pokazil si celý kvíz!“

Nemohol som tomu uveriť. Veď to ona mala zabezpečiť mladých ľudí,
nie ja. Plnil som len jej príkazy a teraz chce všetko hodiť na mňa. Nevedel
som, ako reagovať, pretože som na niečo podobné nebol pripravený.
Prekvapene som sledoval rozpínajúce sa nozdry, ktoré nasávali vzduch,
aby ho premenili v klamstvá vychádzajúce cez ústa.

„Budem o tom informovať manažment, aby si vedel,“ oznámila s dla-
ňami zaborenými do bokov. „Priviedol si sem opilcov.“

Cítil som ako mi v spánkoch začala pulzovať krv. Dych sa zintenzívnil.
V útrobách som pocítil hnev. Roztvoril som ústa, aby som jej do tváre
vrhol pravdu, no v tom momente z pozadia zaznel hlások babičky, ktorá
k nám pricupitala s paličkou.

„Prepáčte, že vyrušujem. Iba by som vám chcela oznámiť, že sme po-
zvali tých chlapcov na obed do toho paláca.“

„Prosím?“ nechápavo sa opýtala Ľudmila.

„No, sme im vďační, že si našli na nás čas a vyzerajú byť hladní,“
povedala scvrknutá dáma a so starostlivým úsmevom dodala. „Sú takí
vychudnutí.“

„To nemôžeme,“ zaznelo rázne. „Porcie sú presne vypočítané.“

Starenka mávla kostnatou rukou. „Ale veď my už toho moc nenajeme.
Rozdelíme im z našich porcií. Veď sú iba štyria.“

Na to už odporujúca nemala čo povedať a oznámila starenke, že sa
musí ísť poradiť s Igorom. Organizátorka odišla. Ešte stále som sa triasol
od zlosti. Cítil som, ako mi po tvári steká pot.

„A s tebou sa čo deje?“ opýtala sa, keď si ma premerala.

Dal som si z tváre dole okuliare a prešiel si dlaňou po spánku, aby som
si utrel kropaje. Bol som stále zaskočený z predošlého výstupu kolegyne.
Prečo ma takto obvinila? Vedela, že som plnil iba jej rozkaz. Teraz sa všet-
ko snažila otočiť proti mne. Určite o akcii bude podávať správu manaž-
mentu. To nebude dobré pre moje povýšenie. Chcel som sa zviditeľniť,
ale nie takto.

„Si v poriadku?“

Prikývol som.

„Vyzeráš byť chorý.“

„Musím ísť len na vzduch,“ zamrmľal som, dal si na tvár okuliare a vydal sa k východu.

Po otvorení dverí ma oslepilo ostré obedné svetlo. Dúfal som, že Ľudmila sa upokojí a na svoje vyhrážky zabudne. Ved' sa zdalo, že starčekovia boli spokojní. Nikto sa predsa nestážoval. Vykročil som na ulicu a vtom ma strhol výkrik prichádzajúci z ľavej strany. Kým som sa stačil obzrieť, pohltila ma temnota, v ktorej sa všetko zastavilo.

kapitola 02

Z ničoty som sa prebral na nemocničnej posteli. Otvoril som oči a s rozmazaným zrakom pozrel na strop. Bola tam zaschnutá žltá šmuha, z ktorej sa odlepovala omietka. Chvíľu som zmätene ležal. Začali sa mi vracat spomienky, vďaka ktorým som si ujasnil, kto som a kde sa nachádzam. Podoprel som sa na lakťoch. Zistil som, že sa nachádzam v nemocnici. Moja posteľ bola na chodbe. Prečo neležím v izbe? Preblesklo mi hlavou, ktorá neskutočne bolela. Na opačnom konci boli sestričky, ale nemal som silu na ne zavolať. Vyzeralo to, že o niečom vášnivo diskutujú. Nepostrehli, že som sa prebral z mdlôb. Začala sa mi točiť hlava. Položil som ju späť na vankúš. Šmuha nado mnou sa rozkrútila. Zdalo sa mi, že sa otvára a všetko do seba vťahuje. Znova som stratil vedomie.

Prebral som sa už v izbe, ktorá mala biele steny. Vedľa posteľe bol umiestnený plechový stolík, na ktorom boli položené okuliare. Po ich nasadení sa svet vyostřil. Rozhliadol som sa okolo seba. Nachádzal som sa medzi dvoma posteľami. Tá na pravej strane, pri dverách, vyzerala byť prázdna. Na tej, čo bola na ľavej strane pod oknom, bol ustlaný paplón a vankúš. Cez okno bolo vidieť druhé krídlo ošarpanej starej budovy a ja som pochopil, že som v nemocnici na Mickiewiczovej ulici. Obchádzal som ju vždy, keď som išiel električkou z Račianskeho mýta do mesta. Jej opadnutá žltkastá fasáda bola obrazom nášho zdravotníctva. Jej biedu nepomohli prekryť ani nelegálne grafity na murovanom plote pred nemocničným areálom. Posadil som sa na okraj posteľe. Hlavou mi lomcovala ostrá bolesť. Pozeral som okolo seba, aby som našiel bzučiak a privolať sestru, ale nebolo tam žiadne zariadenie na privolanie pomoci. Premýšľal som, či mám vstať a ísť za ňou na chodbu, no stále som pociťoval istú malátnosť. Nevedel som, či cestu k dverám zvládnem. Rozhodol som sa znova si ľahnúť a nič neriskovať. Sestra musí prísť každú chvíľu, hovoril som si. Pozrel som sa na okno. Podľa svetla za zaprášenými okenicami sa dalo predpokladať, že prichádza večer. Určite ma prídu čoskoro skontrolovať, pomyslel som si. Na okamih som zavrel oči.

Keď som ich znova otvoril, v miestnosti už bola tma. Otvorili sa dvere.

Izbu ožiarilo svetlo z chodby a vo dverách stála silueta vysokého muža v župane. Dal som si na tvár okuliare. Neznámy rozsvietil svetlo v izbe. Mal zvráskavenú tvár s výraznou špicatou bradou. Pristúpil bližšie a opýtal sa, či som už hore.

„Áno.“

Neznámy prikývol a s rukami vo vreckách podišiel k dverám, z ktorých zakričal na sestru, že už som sa prebral. Potom sa vrátil k mojej posteli a vystrel ruku.

„Ja som Štefan.“ Pozdrav som opätovoľ a povedal svoje meno. „Viem, viem. Meno máš napísané tam na cedulke. Vraj ťa v meste zrazila kolobežka. Máš otras mozgu. To si ťa tu určite nechajú na pozorovanie a za pár dní ťa pustia,“ povedal znalecky kývajúc pri tom hlavou. „To máš dobré. Ja tu už trčím tri nedele a stále ma nechcú prepustiť.“

„Lebo stále nevedia, prečo odpadávajú,“ zašvitorila sestra, ktorá sa objavila za chrbtom staršieho pacienta. Pristúpila k posteli, opýtala sa, ako sa cítim a zapojila mi k posteli ovládací panel.

„Bolí ma hlava,“ odpovedal som jej.

„To je normálne. Už ste asi počuli čo sa vám stalo, tu od nášho pacienta. Možno vám bude aj zle od žalúdka, takže dnes to bude bez jedla. Za chvíľu vám prinesiem lieky proti bolesti a čaj. Osobné veci máte zabalené v skrinke. Polícia informovala najbližšiu osobu. Nikto z vašich blízkych neprišiel a nepriniesol vám veci, takže vám môžem priniesť erárne pyžamo, ak chcete. Erárne hygienické pomôcky sa nám, žiaľ, minuli.“ Na okamih sa odmlčala. „Je mi to trápne, ale je treba mať aj vlastný toaletný papier,“ oznámila mi sestrička s úprimnou ľútosťou v tvári. Pozrela na Štefana, ktorý mal stále ruky pichnuté vo vreckách župana a znalecky ma pozoroval. Ak by mal biely plášť, myslel by som si, že je doktor. Trvalo hodnú chvíľu, kým zaregistroval sestričkin pohľad.

„Ale veď dobre, ja mu hajzlák požičiam. Nie som predsa zviera. Nenechám ho vytierať sa novinami. Ale toto by sa ani za komunizmu nestalo. To všetko má na svedomí tá liberálna zberba. Aby si dôchodca do nemocnice...“

„Dobre, dobre, pán Capko, my vieme,“ pokrútila hlavou sestrička a pri dverách sa na mňa otočila. „Tak to pyžamo áno, či nie?“ Prikývol som, lebo som si uvedomil, že som oblečený len v slipoch. Nemal som moc chuť ísť v nich na záchod, ktorý bol zrejme na chodbe, polonahý.

„Tak vám prinesiem aj to.“

Po jej odchode si Štefan išiel sadnúť na svoju posteľ. Chvíľu ticha som využil na obhliadku vnútra kovovej skrinky. V igelitovom vreci bolo moje oblečenie a na ňom položený modrý sáčik s peňaženkou, kľúčmi a mobi-

lom. Vybral som z neho elektronické zariadenie, zadal kód a otvoril správu od matky, kde stálo, aby som jej zavolať, keď budem môcť. Vytlačil som jej číslo. V slúchadle sa ozval jej hlas, ktorý mi vždy pripadal odmeraný. Opýtala sa, ako sa mám. Vysvetlil som jej moju situáciu a požiadal ju, aby mi nasledujúci deň priniesla základné hygienické veci spolu s nejakým oblečením.

„Ale prídem doobeda, lebo o tretej mám čitateľský krúžok,“ znela jej odpoveď na moju prosbu. „Prinesiem ti aj nejakú knižku?“

„Netreba.“

Matka milovala germánsku kultúru. Prekladala nemeckých autorov, bola lektorkou na bilingválnom gymnáziu s nemčinou, členkou spolku Priateľov Nemecka a zakladateľka čitateľského krúžku nemeckej literatúry. Zbožňovala všetko, čo v sebe malo člen der, die, das.

Dokonca jej chutili aj pokrmy nemeckej kuchyne. Potrpela si, aby sme mali raz do mesiaca spoločný nedeľný obed. Zvyčajne podávala eintopf, rezne, bratwurst s nemeckou horčicou, bielu klobásu, alebo bravčové koleno s knedľou a červenou kapustou. Po výdatnom hlavnom jedle vždy nasledovalo čítanie z nemeckej poézie a po nej dezert, ktorý bol zväčša nemecký polotvar, pretože pani domáca neznášala pečenie. Od mala ma viedla k obdivu západných susedov a dávala mi za vzory spoločenské piliere ich národa. Dokonca ma po jednom z nich aj pomenovala. Vedel som, že ak by mi priniesla niečo na čítanie, nebol by to nikto menší ako Thomas Mann, či Erich Maria Remarque a na tých som v mojom stave nemal náladu.

„Ako chceš, ale verše od Heineho by ti určite prospeli.“

„Netreba,“ zopakoval som.

„Nuž, tak neprinesiem,“ povedala matka urazeným tónom. „Zastavím sa v tvojom byte a prinesiem ti hygienické veci. V skrini máš nejaké čisté pyžamo?“

„Neviem.“

„Akože nevieš?“

„Mama, prosím ťa,“ nemal som chuť sa s ňou dohadovať cez telefón. „Ak tam žiadne nebude, prines mi len tepláky, šľapky, ponožky, tričká, spodné prádlo a hlavne nabíjačku.“

„Tak to asi zoberiem cestovnú tašku.“

„Dobre.“

„A dokedy tam vlastne budeš?“

„Netuším. Pred chvíľou som sa zobudil. Bola tu zatiaľ len sestrička.“ „Do pár dní ťa pustia,“ započul som hlas pána Štefana.

„Hlavne im povedz, že sa zastavím doobeda, že počas návštevných

hodín nemám čas. Môžem im len podať tašku, ak by ma nechceli pustiť na oddelenie. Nemusím tam byť s tebou, či?”

„Nie, nemusíš.“

„Dobre.“

Po rozlúčení som si ešte pozrel správy na sociálnych sieťach. Nikto mi nepísal. Nebol som príliš spoločensky založený a nemal som ani veľa priateľov. Nemal som vlastne žiadnych priateľov a možno preto som nebol spoločensky založený, lebo človek do spoločnosti jednoducho sám nechodí. Ale na samotu som sa nikdy nestážoval. Možno preto, že som si na ňu zvykol. Vyrastal som iba s matkou v našom dvojizbovom byte pri Račianskom mýte. V okolí bývali len samí starí ľudia. Takže som sa nemal vonku s kým hrať a nemal som ani žiadnych bratrancov. Vyrastal som medzi dospelými, ktorí mali iné záujmy, než robiť spoločnosť malému chlapcovi. Teda až na starého otca...

„Priniesla som vám také väčšie pyžamo,“ vytrhla ma z myšlienok sestra, ktorá mi na vozíku priniesla sľúbené veci. „Zajtra ráno bude vizita, tak vám potom doktor povie, čo bude ďalej, ale myslím, že by vás mohli pustiť v pondelok.“

„Ja sa z toho poserem!“ buchol si dlaňou po kolene Štefan. „Tak jeho zrazi kolobežka, celý je dotlčený, má otras mozgu a vy ho pustíte hneď na druhý deň?!”

Rozčuľoval sa, zatiaľ čo som si obliekal erárne pyžamo, ktoré ešte pamätalo príchod spojeneckých vojsk Varšavskej zmluvy. Nemal som však na výber, keďže byť nahý pred cudzími ľuďmi mi bolo ešte nepríjemnejšie ako byť oblečený v historickom odeve.

„Mňa kedy pustíte?“

„Prosím vás, už sme vám to vysvetľovali,“ prehodila sestra, prekrútila očami a následné pacientove výčitky už len ignorovala. Po užití lieku nám oznámila, že o desiatej je večierka a zažehlala nám peknú noc. Zostal som v izbe s podráždeným starým mužom, ktorého najväčšou túžbou bolo dostať sa čo najskôr domov.

„A čo hovoríš na tú vraždu prokurátora?“ znenazdania sa ma opýtal Štefan, keď sa pozeral do tehlového mobilu. „Čítam, že tie skorumpované médiá chcú, aby začali vyšetrovať aj zmiznutie toho druhého prokurátora. A to prečo? Sú jasné dôkazy, že niekam odišiel s tou mladou babou. Proste sa mu zunovala žena, nahrabal peniaze a išiel si užívať niekam do Karibiku s peknou prdelkou. Prečo to chcú začať vyšetrovať? Tie médiá z toho zas chcú spraviť politickú kauzu, len aby rozvrátili tento štát. Ty si čo o tom myslíš?“

Nevedel som, čo odpovedať, pretože som sa nezapájal do politických

tém. Občas sa nejaká vynorila počas obeda v práci, ale celú som ju premlčal. Politika ma nezaujímal. Nechodil som voliť, nesledoval televízne diskusie, iba si vždy po voľbách prečítal kto vyhral, ako sa volá prezident, alebo ako dopadlo referendum. Inak nič. Na nedávnu vraždu prokurátora som nemal žiadny názor. Nezúčastnil som sa ani demonštrácie na námestí SNP, kde sa zišlo tisíc ľudí, ktorí žiadali dôsledné vyšetrenie a odstúpenie ministra vnútra. Na sociálnych sieťach som neklikol na nič, čo s tým súviselo. Bol som apolitický človek, ktorý pri politických témach mlčal. Nemal som v pláne zmeniť to ani teraz, tak som len pokrčil ramenami. Spolupacient však moje gesto pochopil ako znak toho, že ma to zaujíma.

„Tak ja ti teda poviem, ako to naozaj je.“

Naklonil sa bližšie ku mne a šepotom mi začal rozprávať o tom, že za vraždou prokurátora stojí americká vláda, náš prezident – scientológ a americký miliardár židovského pôvodu George Soros, ktorý to všetko financoval len preto, aby východnú Európu začlenil do celosvetového židojašterieho sprisahania. Po vysvetlení lokálnej vraždy prešiel na globálnu úroveň, pretože začal rozprávať o vojne medzi silami svetla a temnými silami, ktoré chceli získať kontrolu nad fyzickou úrovňou tejto planéty, teda aj nad ľuďmi, a preto spúšťali rôzne negatívne scenáre, ktoré im mali dopomôcť k celkovému víťazstvu. Rozprávanie pána Štefana mi pripadalo ako nejaký fantasy príbeh. Rozprával a rozprával a mne začali pomaly oťažievať viečka. Bol to náročný deň, z ktorého som bol celkom otrasený. Posledné, čo si z rozprávania pamätám, boli tajné zariadenia na Antarktíde. Po nich sa ma zmocnil bezsenný spánok.

„Budíček!“ kričal ženský hlas z chodby, na ktorý som sa zobudil. Pozrel som sa na mobil. Displej ukazoval pol šiestej. Otočil som sa k oknu a v pološere rozoznal zhrbeného spolupacienta na posteli. Ruky mal zvesené, bradu spadnutú skoro až na kolenách. Akoby ani nedýchal. Zhrozil som sa, že je mŕtvy. Rýchle som si nasadil okuliare, posadil sa a pomaly vystrel ruku. Nikdy predtým som mŕtvolu nevidel. A nikdy predtým som sa jej nedotýkal. Potriasol som nehybným telom. S hlbokým nádychom zodvihlo hlavu. V šere som uvidel biele belmá očí. Štefan chvíľu lapal po dychu, no po chvíli sa upokojil.

„Asi som zas odpadol, boha,“ povedal, keď sa spamätal. „Nie že to povieš sestríčke.“

„Nepoviem.“

„Prisahaj!“ skríkol na mňa.

„Prosím?“

„Chcem, aby si prisahal, že to nepovieš.“

„Prisahám.“

„Dobre,“ upokojil sa a pretiahol si skrehnuté telo, ktoré zapraskalo ako suchá haluz. „Občas ma takto vypne, ale sú aj horšie veci.“ S námahou sa postavil a vydal sa ku dverám. „Musím sa ísť vyšŕať, lebo mi roztrhá mechúr,“ oznámil a opustil izbu.

Uvedomil som si, že som od nehody nebol na záchode. Asi by som mal navštíviť hygienické zariadenie. Nemal som si síce čím umyť zuby, ale aspoň som si mohol opláchnuť tvár, ktorá bola podľa známok bolesti poznamenaná zrážkou. Na pravej strane hlavy som si nahmatol veľkú hrču. Potom som si končekmi prstov prešiel po sánke, kde som nahmatol pomliaždeninu. Čítil som sa však lepšie. Hlava sa mi už nekrútila. Predošlá malátnosť bola vystriedaná ťaživou únavou. Postavil som sa a trochu sa poprechádzal po izbe. Keď som prechádzal okolo dverí, prudko sa otvorili a takmer do mňa vrazila mladá sestrička s vozíkom.

„Priniesla som vám lieky,“ sucho oznámila, vylúpila pilulky na stolík a vytiahla bezkontaktný teplomer. „Sadnite si, zmeriam vám teplotu,“ prikázala mi bez štipky srdečnosti. Potom mi priložila k čelu meraciu pištoľ a po chvíli mi oznámila, že teplotu nemám.

„Váš kolega tu nespáľ?“ opýtala sa s pohľadom upretým na posteľ za mnou. Pozrel som sa za seba a všimol si nerozostlanú posteľ. „Zas odpadol, však? Minulý týždeň som ho našla ležať na podlahe pred dverami.“ Prísne na mňa pozrela. „Mohli ste ho aspoň uložiť do postele.“

„Ja?“

„Nieee, asi ja, keď som tu nebola,“ urobila teatrálné gesto.

„Ale ja... ja som mal... mám otras mozgu a on spal posediačky.“ Zarazila sa. „Akože, posediačky?“

„No, sedel a spal.“

„To určite. Určite spal posediačky.“ Ráznym krokom prešla k jeho posteli, otvorila skrinku a vytiahla z nej takmer prázdnu fľašu. „To kvôli tomuto odpadáva. Doktori mu hovoria nech to nepije, ale nedá si povedať.“ Odšraubovala vrchnák. „Čuchnite si, čuchnite.“ Hrdlo fľaše priložila pod môj nos a ja som zacítil hnilobný smrad, z ktorého ma striaslo. „Vidíte, on tu pleseň pije, lebo si myslí, že mu to pomôže na imunitu, proti nejakému posypu z lietadiel alebo čo. Proste magor, ktorý sám seba trávi.“ Fľašu hodila pod vozík. „Radšej to svinstvo vylejem. O siedmej budú raňajky a o ôsmej vizita.“ Prikývol som a sestra s vozíkom odišla.

Lieky som zapil studeným čajom a vybral sa na toalety, ktoré sa nachádzali na konci chodby. Pred zožltnutými dverami čakali dvaja starčekovia. Rozprávali sa o nejakom futbale. Šport ma nezaujímal, rovnako ako politika. Po chvíli z dverí vyšiel Štefan v župane. Pozdravil ma kývnutím ruky. Keď som sa konečne dostal do hygienických priestorov, uvidel som

v zrkadle dorážanú tvár. Mal som šťastie, že sa mi nerozbili okuliare, pomyslel som si a opláchol sa vo vlažnej vode. Po návrate do izby ma čakal nevraživý pohľad starého pána sediaceho na posteli.

„Kto mi zobral kombuchu?“

Nerozumel som.

„Tú plastovú fľašu, čo som mal v skrinke,“ zavrčal.

„Sestra.“

„Prečo?“

Pokrčil som ramenami.

„Je to môj osobný majetok. Nemá právo mi nič brať,“ rozčuľoval sa a náhle sa zarazil. „Ty si jej povedal, že som odpadol?“

„Nie,“ pokrútil som hlavou.

„Musel si jej niečo povedať, inak by to nezobrala.“

„Videla ustlanú posteľ a dovtípila sa.“

„Takže si ma natrel,“ precedil cez zuby. „Si obyčajný podrazák.“

„Ale ja som jej nič...“

Štefan zdvihol dľaň, aby zastavil moju obhajobu a už ku mne neprehovoril.

Po raňajkách, pozostávajúcich z dvoch rohlíkov, zabalenej lacnej salámy a dvoch syrokrémov, som v izbe čakal na vizitu. Najprv vošlo niekoľko mladých medikov. Za nimi doktor, okolo štyridsiatky. Jeho výrazná čeľusť sa po celý čas usmievala na mladú sestričku. Pozrel do zdravotných záznamov na posteli a oznámil nám, čo sa bude diať s našimi telami. Môj sused mal byť odvezený na magnetickú rezonanciu do inej nemocnice, zatiaľ čo ja som sa mal podrobiť obyčajnému röntgenu.

„A ak bude všetko v poriadku, prepustíme vás domov,“ žmurkol na mňa doktor a odišiel so skupinou praktikantov.

Po vizite som na chvíľu zaspal. Zobudila ma správa od matky, ktorá mi oznamovala, že je na ceste do nemocnice. Pýtala sa ma, na akom oddelení ležím. Nevedel som. Opýtal som sa spolupacienta, no ten mi neodpovedal. Musel som sa teda vybrať k stanovištiam sestier, kde mi bolo oznámené, že ležím na internom oddelení, ktoré sa nachádzalo na druhom poschodí. Vrátil som sa na izbu a odpísal som matke. Následne som hľadel do displeju, až kým sa mi nevybila baterka. Zatvoril som oči a po ich otvorení bolo v izbe jasné denné svetlo. Bez mobilu som si však nemohol overiť, koľko je hodín. Posadil som sa. Vedľa mojej posteľe som si všimol cestovnú tašku. Otvoril som ju. Bolo v nej oblečenie, hygienické veci a nabíjačka. Samozrejme, nemohla chýbať kniha. Matka zvolila Goetheho Fausta, ktorého som počas dospievania musel povinne čítať každý rok. Ani som sa neunúval veľikána vytiahnuť. Dal som si nabíjať te-

lefón, aby som zistil, že som prespal obed. Bolo krátko po tretej. Cítil som sa omnoho lepšie. Prezliekol som sa do pohodlných teplákov a vydal sa na záchod, aby som dobehol zanedbané hygienické úkony. Na chodbe som stretol mladú sestričku, ktorá mi odporučila ísť sa prejsť do nemocničného parku.

„Práve sú návštevne hodiny, tak budú asi všetky lavičky obsadené, ale môžete si sadnúť aj na trávku, ak by sa vám krútila hlava.“ Pôsobila oveľa milšie ako ráno. „A vidím, že ste našli tašku od vašej matky. Pozdravuje vás. Je moc milá.“ Usmiala sa a pokračovala ďalej. Jej zhodnotenie mojej rodičky mi prišlo absolútne povrchné. Poznal som ju lepšie a vedel som, čo sa skrýva za jej strojeným úsmevom.

Po návrate zo záchoda som sa rozhodol pre krátku prechádzku po parku. Bol vo vnútrobloku štvorcovej budovy. Tvorilo ho niekoľko starých stromov so zanedbanými lavičkami, z ktorých sa odlupovala farba. Všetky boli obsadené, a tak som sa len prechádzal po asfaltovom chodníku. Na jednej lavičke sedel osamotený Štefan. Keď som okolo neho prešiel, iba na mňa zazrel. Po niekoľkých okružoch okolo stromov som sa cítil unavený. Mal som šťastie. Hneď vedľa môjho spolubývajúceho sa uvoľnila lavička, na ktorú som si sadol. Stále na mňa škaredo zazeral, ale nevenoval som mu pozornosť. Sadol som si a premýšľal, prečo niekoľkým stromom na dvore hovoria park. Chápal som, že to znelo honosnejšie – nemocnica s vlastným parkom, ale nebola to pravda. Pozeral som na stromy, do mobilu a nakoniec na pacientov, čo sedeli s návštevami na lavičkách.

Keď ma omrzeli aj tí, tak som zameral pozornosť na vrátnicu, za ktorou bola frekventovaná ulica. Okolo rampy práve prechádzal vysoký muž, oblečený do rifľovej bundy. Obuté mal kovbojské topánky, ktorých klop sa odrážal po celom dvore. V rukách držal plátennú tašku. Zaujala ma na ňom hustá brada, padajúca mu až na kľúčne kosti a dlhé vlasy. Na prvý pohľad vyzeral ako motorkár, no keď som sa na neho díval dlhšie, pripadal mi skôr ako nejaký pesničkár zo sedemdesiatych rokov. Vykračoval si vzpriamene s istou sebavedomosťou. Zastavil sa pred Štefanom, potriasol mu rukou a sadol si vedľa neho. Z plátennej tašky vybral umelú fľašu s hnedým obsahom. Muž v župane sa potešil a rýchlo ju schoval pod odev. Potom otočil hlavu ku mne a sprážil ma výhražným pohľadom. Vystrašene som sa obrátil iným smerom. Cítil som sa neprijemne. Radšej som sa postavil a odkráčal späť na oddelenie, kde sa mala o piatej podávať večera.

Po zjedení zemiakov zaliatych bielou omáčkou s fazuľovými strukmi som hľadel na izbu znova do mobilu. Pri prezeraní emailov som si spomenul na Ľudmilu. Spoliehal som sa na jej empatiu a dúfal, že o tom, čo sa

mi stalo, nebude informovať manažment. Radšej som na ten kvíz nemal priviesť nikoho ako Igor, pomyslel som si a strhol sa na prudké otvorenie dverí. Vstúpil do nich rozhnevaný Štefan. Sadol si na posteľ a nadával na sestričku, ktorá podľa všetkého nechcela na oddelenie vpustiť jeho priateľa.

„Prečo by si tu nemohol pozrieť správy?“ pýtal sa dverí. „Platí dane, tak si snáď môže prísť pozrieť posraté správy!“ kričal. „Som tu ako vo väzení len preto, že im nežerem tie ich piluly, že som odhalil pravdu a už viac nie som ovca. To ich sere najviac! Že im už nezobem z ruky. Toto je ešte horšia totalita ako za komunizmu!“ rozkrikoval sa až do príchodu obéznej sestry, ktorá mu oznámila, že ak neprestane, vpichne mu injekciu na upokojenie.

„No to skúste. Vám tu z toho spravím kôlničku!“

„Tak sa ukludnite.“

„Veď som kludný.“

„Tak nekričte.“

„Ja nekričím, iba sa sťažujem.“

„Tak to robte potichu, počujeme vás až u nás.“

„Dobre, dobre,“ krútil hlavou pacient. „Nebudem sa tu hádať s ovcou.“

„Čože?“ osopila sa sestra.

„Ale nič,“ mávol rukou Štefan. „To sa len tak hovorí.“

„No veď preto,“ zavrčala a odišla z izby.

Môj spolubývajúci vytiahol spoza župana fľašu a poriadne sa z nej napil. Chvíľu hľadel na dvere. Potom sa napil znova. Odgrgol si a podal fľašu mne.

„Daj si. Je to dobré na imunitu,“ informoval ma Štefan. „Ale nie na takú normálnu imunitu, ale na takú, čo ťa ochráni pred tým svinstvom, čo tu na nás prášia z lietadiel, ale aj pred tými vlnami z 5G vysieláčov. Odkedy to pijem, tak mám úplne čistú hlavu a nie som ani unavený tak, ako kedysi. Iba občas odpadnem. Ale to je vraj normálne.“ Znovu mi ponúkol fľašu.

„Ja si nedám, ďakujem.“

Chvíľu na mňa hľadel a len mykol plecami. „Ako chceš, aspoň mi zostane viac.“ Odpil si poriadny dúšok, poloprázdnu fľašu vložil do skrinky a prikryl ju uterákom. „Dúfam, že mi ju zas tá krava nezoberie. Nevie, čo sa do toho stará. Môžem si piť, čo chcem, je to môj život,“ mávol rukou. „Ale hentí to nikdy nepochopia, stále sa musia do niekoho starať,“ frflal starší muž a potom sa naklonil ku mne. „Tú kombuchu mi nosí Gregor. Ten, čo vedľa mňa sedel na lavičke. Je to fajn chlapík. Usporadúva počítačové kurzy pre dôchodcov, stará sa, aby boli aktívni a hlavne hlása pravdu,“ usmial sa. „V klube ho voláme Rasputin. Podobá sa na neho,

nie?“ opýtal sa Štefan, no ja som netušil, ako ten Rasputin vyzerá. Nikdy som o ňom nepočul. Meno znelo rusky, tak som predpokladal, že to bude nejaký spisovateľ. Nechcel som však dať najavo, že to meno mi nič nehovorí, a tak som len prikývol. Na tvári môjho spolubývajúceho sa zračilo uspokojenie. Ľahol si na posteľ a začal mi rozprávať svoje fantasy príbehy, ktoré ma rovnako ako predošlý večer zaviedli do tvrdého spánkového režimu. V snovej krajine ma najprv vystrašil výjav revúcej aziatky, ktorá sa na mňa rúti na kolobežke. Potom sa tam objavila Ľudmila, ktorá stála pred súdnym tribunálom, ukazovala na mňa prstom a smiala sa. Týrala ma, až kým som sa nerozplakal. Na prejave mojej slabosti sa začali smiať starí sudcovia, čo sedeli za ňou. Nakoniec sa tam zjavil starý otec. Pozeral na mňa prenikavými belasými dúhovkami a srdečne sa usmieval.

Chcel som mu niečo povedať, no z úst nič nevyšlo. Akoby som stratil hlas. Náhle sa celá súdna sieň zatriasla. Obzrel som sa okolo seba a zistil, že stojím nad priepastou. Nad jej okrajom. Zdesene som sa pozrel na starého otca. Okraj skaly sa náhle odlomil a ja som stratil stabilitu pod nohami. Do priepasti sa začali sypať kamene. Vyzeralo to tak, že do nej padnem. V poslednej chvíli ma však zachytila ruka starého otca. „Nenechám ťa spadnúť, chlapče.“

Vtom som sa zobudil na raňajšie kričanie. Počkal som na lieky, meranie teploty a hneď potom som sa vydal čakať do radu na raňajšiu hygienu. Po raňajkách nasledovala vizita s novým doktorom, ktorý nebol taký šarmantný ako ten zo včerajška. Bol presným opakom. Podobal sa na chlpatého krtka s plešinou. Opýtal sa ma, ako sa cítim a ja som mu odpovedal, že dobre. Nič ma nebolelo, nebol som malátny a vďaka liekom proti bolesti som sa aj dobre vyspal. Doktor mi oznámil, že mi ešte spraví röntgen.

„Ak bude všetko ok, môžete ísť domov.“

„Pán doktor, röntgen je žiaľ pokazený. Poobede sa na neho prídu pozrieť,“ oznámila sestrička bielemu plášťu.

„Tak ho pošlite na Heydukovú. Tam im snád funguje.“

Doktor sa otočil a spolu s mladými medikmi, ktorí ho sprevádzali, opustil izbu.

„Dobre,“ povedala sestrička. „Oblečte sa a prídete na naše stanovisko. Dám vám tam výmenný lístok, pôjdete na röntgen a výsledok potom prinesiete späť. Pán doktor to skontroluje a pustíme vás domov.“ Prikývol som a žena v tesnej uniforme opustila izbu.

„To je taký bordel, taký bordel,“ ozval sa Štefan. „Ako im nemôže fungovať röntgen?“

Ved' tu je to horšie ako v Severnej Kórei. Jebem aj ich kapitalizmus..“

rozčuľoval sa starší pán, no ja som ho ignoroval, začal som si baliť veci, pretože som chcel byť z podfinancovanej nemocnice čo najskôr preč. Spolubývajúcí z postele sledoval, ako sa obliekam a popíjal pri tom svoju kombuchu. Pri odchode ma požiadal, aby som mu v novinovom stánku kúpil časopis *Plochá zem*. Súhlasil som a za pätnásť minút som už obchádzal závoru nemocnice.

Prešiel som Špitálskou ulicou, zabočil na Mariánsku a za lekárňou som vstúpil na Heydukovu, ktorú tvorili predvojnové obytné domy. V strede ulice sa nachádzala zelenkastá budova. Nad vchodom bol nadpis Onkologický ústav sv. Alžbety. Vstúpil som dovnútra a s výmenným lístkom zamieril na vrátnicu. Za sklenou stenou sedela staršia pani, ktorá sa práve zahryzla do zlepeného chleba v bielej servítky.

„Dobrý deň, posielajú ma z nemocnice na Mickiewiczovej na röntgen,“ podal som jej výmenný lístok. Vrátnička sa naklonila a s plnou pusou ma informovala, že musím ísť na stomatologickú kliniku na opačnej strane budovy. Vyšiel som teda znova na ulicu. Kráčal som popri živom plote, premýšľal, aké jedlo si objednáť na obed po návrate domov, keď sa ulicou začal rozliehať známy smiech. Pozrel som sa na druhú stranu a uvidel tam staršieho pána s bielym páperím po stranách oválnej lebky. Bol to starý otec. Stál pred budovou, ktorá bola podľa materiálov Asociácie sprievodcov Bratislavy, jedinou fungujúcou synagógou v meste. Na dátum jej založenia som si už nepamätal, ale vedel som, že je ortodoxná. Samuel, ako som starého otca v detstve volal, stál pred železnou brámkou medzi kamenným stĺporadím. Rozprával sa s bradatým pánom, ktorý mal na hlave čiernu jarmulku. Nepočul som dosť zreteľne, čo si hovoria, ale vyzeralo to, že k sebe prechovávajú srdečný vzťah. Obaja sa usmievali. Spomenul som si na sen z predošlej noci a zarazil som sa. Bola to predtucha? Možno nastal čas obnoviť náš vzťah, napadlo mi. Bielovlasého starca som nevidel dlhé roky. Naposledy sa ukázal na pohrebe svojej bývalej manželky, mojej starej matky. Pohádal sa tam s matkou a ona mu pred smútiacimi povedala, aby jej už nikdy nechodil na oči. Odvtedy sme sa nevideli. Dostával som od neho už len správy na narodeniny alebo meniny, za ktoré som mu poďakoval, on sa opýtal, ako sa mám a ja som mu v niekoľkých vetách odpovedal, ako vyzerá môj život.

Starý otec sa rozlúčil, pobúchal muža familiárne po ramene a začal kráčať smerom k námestiu SNP. Nevedel som sa rozhodnúť, či ho osloviť, alebo nechať odísť. Ale čo ten sen? Bolo to znamenie alebo nie? Musel som sa rozhodnúť, keďže sa starší muž i napriek svojmu pokročilému veku pohyboval celkom vitálne. Vzďaľoval sa a ja som nakoniec vykročil za ním. Rozhodol som sa, že ak sa naskytnie vhodná príležitosť, oslovím

ho. Na konci ulice zabočil na Kolársku. Všimol som si, že pri chôdzi kríva na pravú nohu, ale nebolo to nič strašné. Držal som si väčší odstup, aby ma nespozoroval. Zozadu vyzeral ako nejaký prestarnutý rocker. Pod bielou hlavou sa nachádzala čierna kožená bunda, modré rifle a čierne topánky s podpätkom. Starý otec si vždy potrpel na vzhľad. Spomenul som si, ako ma v detstve chodil vyzdvihovať do školskej družiny. Ako sa líšil od všetkých starých rodičov, ktorí tam chodili pre svoje vnúčatá. Všetci tí dedkovia a babky mali na sebe oblečené šedé oblečenie, strhané tváre s milými očami a v rukách držali igelitky z obchodných reťazcov. Naopak, Samuel vždy prišiel v elegantnom kabáte alebo športovej bunde. Usmieval sa už od dverí, a ak za katedrou uvidel mladú učiteľku, vzplanuli mu v očiach šibalské iskričky, ktoré stará matka nazývala „kujónsky plameň“. Starí rodičia sa rozviedli ešte pred mojím narodením. Nikdy k sebe neprechovávali hlbšie city. Jeho bývalá manželka ho považovala za zhýralca, ktorý premýšľa len nad prasačinami. Nevedela doceniť jeho vtipnú náтуру, ktorá rozosmievala predavačky v obchodoch, kočikujúce mamičky, či študentky sediace na letných terasách. Detskými očami som sledoval ako ich najskôr oslovil, okúzlil komplimentom, rozosmial vtipom a nakoniec očaril jamkami na lícach. Starý otec vždy tvrdil, že ženy sú esenciou života.

„Sú to tie najkrajšie stvorenia!“ kričal na ulici počas letných prechádzok po korze. Jeho bonvivánstvo som na ňom obdivoval. Vlastného otca som nikdy nepoznal, ale Samuel ho istý čas zastupoval. Najviac času sme spolu trávili v sobotu. Tento deň patril len nám. Matka chcela, aby som mal aspoň nejaký mužský vzor, i napriek protestom starej matky. Preto nám vyhradili jeden deň v týždni. Starý otec ma vždy doobeda zobral do múzea, bábkového divadla, alebo do kina. Následne sme išli na obed do reštaurácie, kde som si mohol dať čokoľvek som chcel a po obede sme sa spolu „promenádovali“, ako tomu hovoril. Promenádivanie znamenalo, že sme kráčali po korze, alebo širšom centre a vchádzali do rôznych spoločenských zariadení, kde sa stretával s kamarátmi. Starý otec bol redaktorom v jednom denníku. Pri prechádzkach som mal pocit, že ho pozná celé mesto, pretože sa s niekým zdravil každých päť minút. Počas letných dní sme sedávali na terasách, z ktorých pokrikoval na známych a tí sa vždy pristavili na kus reči pri pive. Tento nápoj starý otec popíjal vždy od mája do septembra. Akonáhle sa ochladilo a už sa nedalo sedieť vonku, začal popíjať víno. Ja som mal rád zimné promenádovanie, lebo v interiéroch spoločenských zariadení ma vždy posadil za automat, nahádzal doň sto korunových mincí a nechal ma hrať až do doby, kým som všetko neprehral alebo sme sa nepresunuli inde. Pamätám si, že raz som

vyhral tristo korún, za ktoré mi Samuel kúpil asi desať rakúskych čokolád. Nemohol som ich však odnieť domov, lebo matka by zisťovala, ako som k nim prišiel. Preto ich starý otec zobral k sebe a následne mi jednu pri-niesol každú sobotu.

Zatiaľ čo som spomínal na chvíle z detstva, Samuel prešiel cez celé námestie SNP a zabočil za roh na Župné námestie. Držal som sa od neho asi tristo metrov, takže mi na okamih zmizol z dohľadu. Keď som vyšiel spoza rohu, uvidel som ho len niekoľko metrov od seba. Čupel pod lampou a zaväzoval si šnúrkou na topánkach. Zastavil som a pozeral sa, ako s reumatickými prstami vytvára uzol na šnúrkach. Vtom sa obzrel. Z jeho pohľadu som spanikáril. Okamžite som sa otočil na päte a rýchlym krokom zašiel za budovu. Vyplašene som kráčal asi nejakých sto metrov. Potom som zastavil a začal premýšľať nad tým, prečo vlastne utiekám. Chcel som ho predsa osloviť. Otočil som sa a rýchlou chôdzou sa vrátil na Župné námestie. Jeho bielu hlavu som uvidel kráčať okolo mestskej knižnice na Kapucínskej ulici. Zrejme ma nespoznal, pomyslel som si. Rýchlym krokom som sa vybral za ním, aby som ho nestratil. Asi v polovici cesty sa mi začala točiť hlava. Musel som spomaliť. Podišiel som k lampe a oprel sa o ňu, aby som sa vydýchal.

Pri dýchaní sa mi vybavil incident, ktorý ukončil naše spoločné soboty. V spomienke som videl, ako sme v jeden slnečný deň sedeli na terase. Predo mnou bola oranžová limonáda, pred starým otcom pivo bez peny. Spolu s nami bol za stolom ešte jeho pripitý známy, ktorý niečo mumlal. Zdvihol ruku a objednal. O chvíľu nám priniesli dva malé poháriky s čírou tekutinou. Dospelí ich vypili na jeden hlt. Priateľ objednal ďalší, starý otec sa chvíľu bránil, no nakoniec sa nechal presvedčiť. Čašník priniesol malé poháriky po druhýkrát. Vtom starý otec uvidel nejakú pani a rozbehol sa k nej. Opitý muž sa naklonil ku mne.

„A teraz nemám s kým piť,“ povedal a ja som sklonil hlavu.

„Ty piješ?“ opýtal sa a ja som ukázal na limonádu.

„ÁáÁle, na tú sa vykašli,“ mávol rukou. „Tá je pre deti. Tu máš niečo pre dospelých,“ postavil predo mňa malý pohárik.

„Toto je niečo pre chlapov. Si chlap, ne?“

Prikývol som.

„Tak vidíš. Musíš si teda so mnou pripiť.“

Nadvihol som plec.

„No, ukážem ti ako. Aha, takto to zodvihneš a trik je vypiť to všetko naraz, rozumieš? Naraz. Pozeraj, takto,“ priložil si pohárik k perám, zaklonil hlavu a obsah vylial do úst. Po vypití slastne vydýchol a pretrel si pery. „A teraz ty. Tak, ako som ti to ukazoval.“

Poslúchol som ho a zopakoval jeho pohyby. Tekutina mi vkĺzla do útrobo, najprv som pocítil nechutnú pachuť, ktorá mi následne spálila hrtan a vtiekla do žalúdku. Rozkašlal som sa, zatiaľ čo sa muž oproti mne rozosmial. Po chvíli som pocítil, ako sa mi v útroboch rozhostilo teplo a zmalátnela mi hlava. Pachuť som spláchol limonádou, no príjemný pocit vo mne zostal. Svet okolo mňa sa roztočil.

„No vidíš, už je z teba chlap,“ rehní sa priateľ starého otca a ja som sa začal smiať tiež.

Na cestu domov si už nepamätám. Spomienka končila vtedy, keď matka otvorila dvere od bytu a ja som ju skropil zvratkami. Vystrekli zo mňa ako gejzíry. Ich alkoholový puch som mal v nose už navždy, čo zapríčinilo moju averziu k liehovinám. Od toho dňa som už žiadny alkohol nevypil a ani nezažil spoločné sobotňajšie promenádovanie so starým otcom. Mohol som sa s ním stretávať jedine v prítomnosti matky, čo znamenalo pri nedeľných nemeckých obedoch.

Po vydýchaní som sa opäť pozviechal. Postava starého otca sa opierala o zábradlie nad nadjazdom a ja som presne vedel, čo bude nasledovať. Bol to jeho posvätný rituál. Vykonával ho vždy, keď sme pri prechádzkach kráčali z podhradia na mestské korzo. Nikdy som nechápal, prečo to robí, ale zrejme to pre neho malo nejaký zmysel. Keď som sa ho na to opýtal, povedal, že som ešte malý, aby som to pochopil. Tak som sa viac nepýtal. Iba som vždy sledoval ako sa zaklonil, nasal vzduch do pľúc a ťahavým hrdeľným zvukom zo svojich útrobo vytiahol hlien. Potom sa predklonil cez zábradlie, aby vyflusol zelenú slizovitú hmotu na rušnú cestu pod nadjazdom. Svoj rituál vykonal aj teraz a ja som sa hanbil rovnako, ako som sa hanbil, keď som bol dieťa. Privádzalo ma to do rozpakov, pretože okoloídúci sa tvárili znechutene. Starému otcovi to však bolo jedno. Vykonal rituál a pokračoval ďalej.

Za nadjazdom zišiel cez križovatku na druhú stranu ulice, prešiel okolo dreveného oplotenia a zabočil doľava na Svoradovú. Chcel som na neho konečne zakričať a dobehnúť ho, ale z diaľky som videl ako vstúpil do svojho „tranzu“. Jeho bonvivánsky radar totiž zavetril omamnú krásu neďaleko od neho. Krok sa mu náhle vyrovnal, telo vystrelo a celá pozornosť sa sústredila na budovu na opačnej strane ulice, kde sídlila Vysoká škola múzických umení. Pred bočným vchodom, nad ktorým bola pripevnená dúhová vlajka, pofajčievali extravagantne odeté študentky. Starý muž prešiel cestu a už z diaľky na ne volal, ospevoval ich mladosť, vzýval ich zovňajšok. Keď podišiel k nim, povedal im niečo vtípné a umelkyne sa pubertálne rozchichotali. Postavil som sa za múrik plota, aby som sledoval, ako sa starý otec chopil staromódnej postavy milovníka, ku ktorej sa

už nikto nehlásil. Tento milovník oslavoval ženskú krásu. Dievčatá úplne rozkvitli. Roznežnene na neho hľadali a hladkali si končeky vlasov. Samuel mal charizmu, ktorá priťahovala ľudí. Jeho radosť zo života bola až nákazlivá. Po chvíli sa rozlúčil bozkom na hornú časť ruky. Študentky sa zachichotali. Spoza múrika som videl, ako sa im rozpálili tváre blaženosťou. Teraz pripadali krásne aj mne.

„Heeeeeej!“ zakričal zrazu výrazný hlas niekde nad mojou hlavou. Zdvihol som zrak k protiľahlej budove. V okne na druhom poschodí fajčil zaogulatený mladík. Pripomenul mi hráča na cimbal z jednej rómskej kapely, ktorá bola populárna počas môjho dospelievania.

„Čo tam špehuješ, čo?!“ zrukol na celú ulicu a podľa jeho cvičeného hlasu bolo evidentné, že je to študent operného spevu.

„Úúúúúúchylááááááák! Úúúúúúúúúúchylááááčík, masturbááááááčík!“ začal nôtiť barytónom a pozornosť roznežnených študentiek sa okamžite presunula na moju osobu. Zostal som v rozpakoch. Hlavou mi preblyso, že musím vyzerat ako nejaký voyer, čo sa prišiel vzrušovať pred školu. Žalúdok sa mi skrútil od hanby. Nedokázal som sa pohnúť. Iba som tupo hľadel na dievčatá pred budovou, z ktorej práve vyšiel hlúčik študentov. Všetci na mňa upriamili pozornosť. S úsmevom si prezerali ospevované indivíduum číhajúce za múrikom. Začal som byť nervózny. Z čela sa mi spustili kropaje potu, ktoré sa mi valili po tvári. Nebol som schopný žiadneho pohybu. Študenti vypukli v hurónsky smiech spolu so spievajúcim v okne, ktorému som v tej chvíli želel len rýchly pád. Keď sa dosmial, znova sa nadýchol a spustil.

„Vytas hooo a ukááááž nááááám hoooo úúúúhýláááčík masturbáááá-čík!“ spieval, zatiaľ čo sa jeho spolužiaci rehotali na ponížovaní človeka, ktorý nebol schopný vziať nohy na plecia.

„Prečo tu postávaš, chlapče?“ zaznel známy hlas a do zorného poľa mi vstúpila biela hlava starého otca s nechápavým pohľadom. Oboma rukami ma zdrpil za plecia a poriadne so mnou zatriasol, čím rozhýbal moje strnulé údy a ja som bol schopný ich znova ovládať, znova im veliť.

„Keď sa tak potíš, vyzeráš ako blb,“ povedal už s dobráckym úsmevom a ja som z jeho tváre vyčítal, že je rád, že ma po toľkých rokoch vidí. „A čo to máš s tvárou?“

„Nehoda.“

„Dúfam, že sa z teba nestal bitkár.“

Z okna sa znovu ozvala operná ária o uchylákovi. Starý otec sa rozhnevane pozrel hore, počkal kým sa spevák nadýchne a zakričal.

„Zavri si tú vymastenú papuľu a choď sa radšej prebehnúť! Prasa jedno vypasené.“

Veľká hlava na neho vyvalila svoje malé očka a z ruky mu vypadla zapálená cigareta. Hlúčik mladých študentov pred vchodom stíchol. Ich usmievavé tváričky sa náhle zmenili na šokované výrazy. Bolo mi jasné, že starý muž zapichol starosvetský nôž priamo do srdca fat shamingu. Politická korektnosť mu zrejme nič nehovorila. Samuel ma vzal okolo ramena, aby mi pomohol rozhýbať sa.

„Prečo si na mňa nezakričal už na SNP?“ opýtal sa, zatiaľ čo sme prechádzali okolo mládeže s vyvalenými očami. Z nemého hlúčika sa ozvalo jedno dievča.

„To nemôžete hovoriť.“

„Čo?“

„Že má nadváhu.“

„Ale čo by som nemohol?“ starý otec sa zastavil. „Veď je to pravda.“ „On za to nemôže,“ zareagoval druhý mladík.

„Za to, že nevie prestať žrať a nič nerobí? Za to on nemôže?!“ zakričal na nich cez ulicu. „Za to môže niekto iný?!“

„To je choroba!“ zakričalo dievča.

„Choroba lenivcov!“ zasmiečoval starý otec a ostentatívne mávol rukou, aby zhrození milovníci umenia pochopili, že sa s nimi už viac nebude zaoberať. Pokračovali sme v ceste po Svoradovej ulici. Obaja sme mlčali. Akoby sme nevedeli nájsť tie vhodné slová. V strede ulice sme zastali. Starý otec ukázal na ľavú stranu.

„Tu teraz bývam.“

Pozrel som na modrú budovu s pristaveným vestibulom, nad ktorým bol nadpis OHEL David.

„Bývaš v hoteli?“ vypadlo zo mňa.

Na zvráskavenej tvári sa objavili jamky. „Nie, je to domov dôchodcov.“

„Nevedel som...“

„Už to bude asi tak...“ zdvihol oči k oblohe a chvíľu prepočítaval. „Asi tak osem rokov.“ Prikývol som a obaja sme ostali ticho. Starý otec mi hľadel do očí, no ja som jeho pohľad nevydržal a sklonil som hlavu. Pocítil som hanbu za to, že som ho za tých desať rokov ani raz nenavštívil. Bol to predsa jediný človek, s ktorým som sa cítil naozaj dobre. Bol to človek, čo mi vždy prejavoval lásku a ja som ho zavrhol, len preto, lebo mi to prikázala matka. Zdvihol som hlavu so zaslzenými očami. Myslím, že starý otec to pochopil. Pohladkal ma po tvári a nežným hlasom povedal.

„Zabudnime na minulosť, chlapče. Príd' ma pozrieť tento piatok. Myslím, že je čas, aby si sa konečne dozvedel pravdu.“

„Akú pravdu?“

„Teraz nie,“ obzrel sa za seba. „O chvíľu máme obed a nesmiem meškať.“

Prikývol som.

„Tak si zapíš moje číslo. Mám nové.“

Vytiahol som mobil a starý otec mi nadiktoval desať čísel.

„Kde robíš?“

„V jednej zahraničnej firme ako technický účtovník.“

„To znie celkom nudne. Myslím, že niečo pre teba mám.“

Nechápavo som na neho pozrel.

„To teraz nerieš, poviem ti o tom, keď prídeš.“

Pobúchal ma priateľsky po pleci a odkrивkal do budovy. Chvíľu som stál na ulici. Potom som si spomenul na röntgen. Bolo treba vrátiť sa späť na Heydukovu ulicu. Otočil som sa smerom k Zochovej, ale povedal som si, že to radšej obídem vrchom, aby som nemusel prejsť okolo zaskočených študentov.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Pohřebná služba.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.